

ΟΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ Η ΦΡΑΣΗ «ΜΕΤΑΚΙΝΕΙΤΑΙ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΩΜΑ ΣΕ ΑΛΛΟ» ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΦΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΙΠΟΤΑΞΙΑΣ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ (ΑΡΘΡΟ 33 παρ. 1 περ. β' του Σ.Π.Κ.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΡΕΜΜΥΔΙΩΤΗ
Εισαγγελέως του Αεροδικείου Αθηνών

Αντικείμενο της παρούσης αποτελούν τα ερμηνευτικά προβλήματα που αναφέρονται από τον προβλεπόμενο στη διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. β' του Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικος τρόπο τελέσεως του εγκλήματος της λιποταξίας στο εσωτερικό, ο οποίος αφορά «μεμονωμένη μετακίνηση του στρατιωτικού από ένα σώμα σε άλλο». Ακολούθως, αφού παρατίθεται η σχετική νομολογία των στρατιωτικών δικαστηρίων, επιχειρείται η αποσαφήνιση του περιεχομένου του. Τέλος, αξιολογούνται ποινικώς οι απουσίες κατόπιν μεμονωμένων κινήσεων τόσο συνεπεία χορηγήσεως φύλλου μεταβάσεως, όσο και λόγω χορηγήσεως ιατρικού παραπεμπτικού σημειώματος.

1. Εισαγωγή

Ο περιγραφόμενος στη διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. β' του Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικος (Σ.Π.Κ.) τρόπος τελέσεως του εγκλήματος της λιποταξίας στο εσωτερικό και ειδικότερα ο αφορών «μεμονωμένη μετακίνηση του στρατιωτικού από ένα σώμα σε άλλο» ανέκαθεν παρουσίαζε ερμηνευτικά προβλήματα, ως προς τα οποία η νομολογία των στρατιωτικών δικαστηρίων δεν εμφανίζεται ενιαία. Στην παρούσα εργασία επιχειρείται αφενός η αποσαφήνιση του περιεχομένου του εν λόγω τρόπου τελέσεως και αφετέρου ο ακριβής προσδιορισμός των ημερών επανόδου (μεταμελείας), οι οποίες αξιολογούνται ως ποινικά αδιάφορες μορφές απουσίας, σε δύο συχνά ανακύπτουσες στην πράξη περιπτώσεις εφαρμογής της προκειμένης διατάξεως.

2. Σχετικές διατάξεις

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 44 περ. β' του προϊσχύσαντος Σ.Π.Κ. (Ν. 2803/41): «Θεωρείται ως λιποτάκτης εις το εσωτερικόν πας οπλίτης, όστις... οδοιπορών μεμονωμένως από ενός σώματος εις άλλο, δεν εμφανίζεται εις το σώμα του εντός δέκα πέντε ημερών από της προσδιορισθείσης ημέρας της επιστροφής του ή της εις τον προς ον όρον μεταβάσεώς του». Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. β' του ισχύοντος Σ.Π.Κ. (Ν. 2287/95): «Λιποτάκτης στο εσωτερικό είναι ο στρατιωτικός που... μετακινείται μεμονωμένα από ένα σώμα σε άλλο και δεν εμφανίζεται στο σώμα του σε δεκαπέντε ημέρες από την προσδιορισμένη ημέρα εμφάνισης ή μετάθεσής του στον προορισμό του». Από την αντιπαραβολή των δύο αυτών διατάξεων γίνεται αντιληπτό ότι η φράση «οδοιπορών μεμονωμένως» του προϊσχύσαντος άρθρου αποδόθηκε στο ισχύον ως «μετακινείται μεμονωμένα», καθώς και ότι η «επιστροφή ή η εις τον προς ον όρον μετάβαση» υφίσταται ως «η προσδιορισμένη ημέρα εμφάνισης ή μετάθεσής του στον προορισμό του», διατηρουμένης, πάντως, της δεκαπενθήμερης προθεσμίας προς μεταμέλεια και επάνοδο. Εν προκειμένω, αξίζει να σημειωθεί ότι στις εισηγητικές εκθέσεις αμφοτέρων των νόμων δεν υφίσταται ειδική μνεία στο υπό εξέταση ζήτημα¹.

Οι αναφορές σε επίπεδο τόσο συγγραμμάτων, όσο και νομολογίας στην αξιόποινη πράξη της λιποταξίας, η οποία εντάσσεται στο δεύτερο κεφάλαιο του Σ.Π.Κ., που περιλαμβάνει τα εγκλήματα κατά της στρατιωτικής υποχρεώσεως, έχουν συμβάλει σχεδόν σε απόλυτο βαθμό στη σαφή οριοθέτηση του πεδίου εφαρμογής της². Μοναδική ίσως πτυχή της που χρήζει αποσαφηνίσεως αποτελεί η προεκτεθείσα περίπτωση, κατά την οποία όχι μόνο στον μετακινούμενο μεμονωμένως, αλλά και στον λαβόντα άδεια απουσίας, η «δικαιολογημένη» προθεσμία για επάνοδο από ποινικής και όχι, βέβαια, πειθαρχικής απόψεως, ανάγεται σε δεκαπενθήμερο, αντί του εξαημέρου, το οποίο ισχύει στην περίπτωση που ο στρατιωτικός απουσιάζει αυθαιρέτως (άνευ αδείας). Οι δε λόγοι της αποσαφηνίσεως αυτής είναι ευκόλως διακριτοί, καθόσον μία υπό κρίση

¹ Ν. Πολυχρονόπουλου, Στρατιωτικός Ποινικός Κώδιξ, 1974, σελ. 1 επ., Θ. Σάμιου, Στρατιωτική Ποινική Νομοθεσία, 2004, σελ. 5 επ.

² Ε. Ανανιάδου, Στρατιωτικόν Ποινικόν Δίκαιον, Α' Ουσιαστικόν, 1955, σελ. 72 επ., Σ. Γιαννήρη, Ερμηνεία Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικος, 1959, σελ. 58 επ., Α. Παπαδαμάκη, Στρατιωτικό Ποινικό Δίκαιο, ε' εκδ., 2006, σελ. 143 επ., Ε. Γιαρένη, Στρατιωτικός Ποινικός Κώδικας, Θεωρία – Εφαρμογή, 2005, σελ. 185 επ., Θ. Σάμιου, ό.π., σελ. 28 επ.

συμπεριφορά που θα υπαχθεί στη διάταξη αυτή, «παρέχει» στο δράστη εννέα επιπλέον μη αξιολογήσιμες ποινικώς ημέρες για επάνοδο στη μονάδα του.

3. Ερμηνευτικές παρατηρήσεις

Επιχειρώντας, καταρχάς, να αποδώσουμε το ακριβές περιεχόμενο της φράσεως «μετακινείται μεμονωμένα», κρίνουμε αναγκαίο να αναφερθούμε παραλλήλως στην προϊσχύσασα «οδοιπορών μεμονωμένως». Αφετηριακώς, παρατηρούμε ότι η σημασία του ρήματος «οδοιπορώ» είναι τόσο διανύω πεζή μεγάλη απόσταση, όσο και ταξιδεύω, ενώ του ρήματος «μετακινούμαι» είναι, στην υπό εξέταση περίπτωση, μεταβαίνω από ένα μέρος σε άλλο³. Αποδίδοντας δε γραμματικώς το περιεχόμενο της φράσεως «μετακινείται μεμονωμένα», βάσει των προεκτεθέντων ερμηνευτικών σχολίων, θα μπορούσε να γίνει λόγος για οποιαδήποτε μετακίνηση, ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού αυτής ως ταξιδιού.

Εν προκειμένω, δεδομένου ότι δράστης του εγκλήματος της λιποταξίας δύναται να είναι μόνο στρατιωτικός, κρίνεται σκόπιμη η αναφορά στις διατάξεις του Γενικού Κανονισμού Υπηρεσίας στο Στρατό (Σ.Κ. 20-1)⁴, που αφορούν τις μετακινήσεις. Κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 «Μετακίνηση είναι η κίνηση στρατιωτικού για λόγους υπηρεσιακούς, έξω από την έδρα της Στρατιωτικής Αρχής στην οποία αυτός υπάγεται». Σύμφωνα δε με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 1 «Κάθε στρατιωτικός που μετακινείται, εφοδιάζεται με φύλλο πορείας, που εκδίδεται από τη Στρατιωτική Αρχή, στην οποία υπάγεται αυτός». Στο σημείο αυτό είναι επιβεβλημένη η διάκριση των μετακινήσεων βάσει του χορηγουμένου φύλλου πορείας ή φύλλου μεταβάσεως⁵. Το φύλλο πορείας, ως βασική μορφή υπηρεσιακού εγγράφου νομιμοποιούντος την κίνηση στρατιωτικών συναρτάται αμέσως -είτε αφορά μετάθεση είτε απλή μετάβαση- με οικονομική αποζημίωση του στρατιωτικού, καθόσον αυτός μετακινείται για υπηρεσιακούς λόγους σε μεγάλη απόσταση. Στις περιπτώσεις όμως που η μετακίνηση λαμβάνει χώρα εντός της ίδιας φρουράς (κατά

³ H. G. Liddell – R. Scott, Greek – English Lexicon, 1968, σελ. 1112 και 1198, Γ.

Μπαμπινιώτη, Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, 1998, σελ. 1088 και 1248

⁴ Οι διατάξεις του Σ.Κ. 20-1 κυρώθηκαν με το Π.Δ. 130/1984, ειδικότερα δε οι αφορώσες τις μετακινήσεις των στρατιωτικών προβλέπονται στο Ν' κεφάλαιο αυτού. Ανάλογες είναι και οι διατάξεις του εν λόγω προϊσχύσαντος κανονισμού, ο οποίος κυρώθηκε με το ΒΔ 202/26-2-1970.

⁵ Τα σχετικά με το φύλλο πορείας ορίζονται στο άρθρο 55 παρ. 3 του Σ.Κ. 20-1, ενώ τα του φύλλου μεταβάσεως στην επόμενη παράγραφο του ίδιου άρθρου.

κανόνα νομού) ή πραγματοποιείται σε μικρή απόσταση, η οποία δε δικαιολογεί κατά τις ισχύουσες διαταγές χορήγηση σχετικών εξόδων, ο στρατιωτικός εφοδιάζεται με συναφές ως προς τον τύπο έγγραφο, που ονομάζεται φύλλο μεταβάσεως. Συνεπώς, οι διαφορές μεταξύ των δύο αυτών υπηρεσιακών εγγράφων εστιάζονται τόσο στην απόσταση του προορισμού από την έδρα της μετακινήσεως, όσο και στη χορήγηση ή μη οδοιπορικών εξόδων.

Αναφερόμενοι στην έννοια του όρου «σώμα», προκειμένου να προσδιοριστεί επακριβώς η έννοια της μετακινήσεως από «ένα σώμα σε άλλο», πρέπει να γίνουν οι ακόλουθες επισημάνσεις: Καταρχήν, η έννοια του όρου πρέπει να ληφθεί από τη σχετική διάταξη του Σ.Π.Κ⁶. Κατ' αυτήν «Σώμα είναι κάθε σώμα, τμήμα, απόσπασμα, πλοίο ή υπηρεσία που ανήκει στο στρατό ή στο Λιμενικό Σώμα». Όπως, όμως, είναι πρόδηλο, στον ανωτέρω ορισμό δεν αποσαφηνίζεται πλήρως η σημασία του εν λόγω όρου, ιδίως ενόψει του ότι λαμβάνει χώρα ορισμός δια του οριζομένου, οπότε καθίσταται αναγκαία η προσφυγή στα σχετικά στρατιωτικά κείμενα. Σε περίπτωση που ο προσδιορισμός της εννοίας του όρου «σώμα» στον Σ.Π.Κ. γινόταν βάσει των ορισμών από την εποχή του Γενικού Κανονισμού Σωμάτων, Στρατιωτικών Καταστημάτων και Υπηρεσιών (13/5/1922) έως και του ισχύοντα Κανονισμού 42-1, τότε η εφαρμογή της διατάξεως θα περιοριζόταν -αδικοιολογήτως- σε μετακινήσεις προς μεγάλους σχηματισμούς, μη αποδίδοντας με ορθότητα τη βούληση του νομοθέτη. Ανέκαθεν, όμως, ως στοιχείο της αντικειμενικής υποστάσεως της λιποταξίας το «σώμα» θεωρείτο ότι συμπεριλάμβανε και την έννοια της «μονάδας», ήτοι του κατωτέρου κλιμακίου στρατιωτικής οργανώσεως, το οποίο έχει διοικητική αυτοτέλεια⁷.

Η προαναφερθείσα αλλαγή του κειμένου της διατάξεως του εν λόγω άρθρου της λιποταξίας από «επιστροφή ή η εις τον προς ον όρον μετάβαση» σε «η προσδιορισμένη ημέρα εμφάνισης ή μετάθεσής του στον προορισμό του», καθιστά σαφές ότι η «επιστροφή» και η «μετάβαση» έδωσαν τη θέση τους στην «εμφάνιση» και στην «μετάθεση», η οποία σαφώς προϋποθέτει χορήγηση φύλλου πορείας.

4. Πρακτικά θέματα

---

⁶ Η σχετική διάταξη του προϊσχύσαντος Σ.Π.Κ. είναι αυτή του άρθρου 25 παρ. 1, ταυτόσημη της οποίας είναι η ισχύουσα του άρθρου 5 παρ. 1 περ. στ'.

⁷ Βλ. Α. Παπαδαμάκη, ό.π., σελ. 144 και 148.

Εν συντομία, μπορεί να διαπιστώσει κανείς αρχικώς ότι, σύμφωνα με τη νομολογία των στρατιωτικών δικαστηρίων, η οδοιπορία, ως κίνηση σχετιζόμενη με λιποταξία, ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με τη χορήγηση φύλλου πορείας. Ακολούθως, διεμορφώθη η τάση να θεωρείται ως τέτοια οποιαδήποτε μετακίνηση του στρατιωτικού, ανεξαρτήτως της χορηγήσεως υπηρεσιακού εγγράφου δικαιολογητικού της μεμονωμένης κινήσεως. Το εν λόγω ζήτημα εξακολουθεί να μην τυγχάνει ενιαίας αντιμετώπισεως, ενόψει του ότι οι δύο κυρίαρχες τάσεις καταρχάς βρίσκουν ερείσματα τόσο στην ίδια τη διάταξη του άρθρου, όσο και στη σχετική νομολογία, της οποίας ελάχιστο μέρος έχει δημοσιευθεί. Επιχειρώντας να προσεγγίσουμε την ορθότερη επίλυση του ζητήματος, κρίνουμε σκόπιμη την παράθεση δύο πρακτικών ζητημάτων, τα οποία στην πράξη ανακύπτουν συχνά. Το πρώτο από αυτά σχετίζεται με την περίπτωση κατά την οποία η μεμονωμένη κίνηση πραγματοποιείται με χορήγηση φύλλου μεταβάσεως. Πιο συγκεκριμένα, ο μετακινούμενος σε εκτέλεση φύλλου μεταβάσεως σε μια υπηρεσία που απέχει λίγα χιλιόμετρα ή βρίσκεται (ως συστεγαζόμενη) ακόμα και εντός του ίδιου στρατοπέδου, δικαιούται της αυξημένης προθεσμίας του δεκαπενθημέρου ή έχει στη διάθεσή του έξι ημέρες προς μεταμέλεια και επάνοδο; Με άλλα λόγια, εάν αυτός μετά από παρέλευση δέκα ημερών διακόψει απουσία του, η οποία αφορά μεμονωμένη μετακίνηση ολίγων ωρών ή ακόμα και λεπτών, δεν θα υπέχει ποινική ευθύνη; Το έτερο πρακτικό ζήτημα αφορά τη μετακίνηση από και προς στρατιωτικό νοσοκομείο και ειδικότερα την υπηρεσιακή κίνηση κατόπιν χορηγήσεως ιατρικού παραπεμπτικού σημειώματος. Μια τέτοια κίνηση θεωρείται «μεμονωμένη οδοιπορία» και, κατά συνέπεια, υπάγεται στην έννοια και στην ανωτέρω αυξημένη προθεσμία της διατάξεως του άρθρου 33 παρ. 1 περ. β' του Σ.Π.Κ.⁸ ;

5. Θεωρία και νομολογία

Προκειμένου να δοθεί απάντηση στα ανωτέρω πρακτικά ζητήματα, αλλά και στο γενικότερο προσδιορισμό της έννοιας της «μεμονωμένης οδοιπορίας», κρίνεται επιβεβλημένη η παράθεση των θεωρητικών και νομολογιακών θέσεων που έχουν διατυπωθεί. Ο Ανανιάδης ερμηνεύει τον ανωτέρω όρο ως τη μετάβαση πεζή ή δια συγκοινωνιακού μέσου από φρουρά σε φρουρά. Διευκρινίζει δε ότι κρίσιμο

⁸ Ρητή αναφορά σε νοσοκομείο γίνεται στη διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. α' του Σ.Π.Κ.: «Απουσιάζει χωρίς άδεια από... το νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται...», Α. Παπαδαμάκη, ό.π., σελ. 145 επ.

στοιχείο για την αποσαφήνιση της βουλήσεως του νομοθέτη είναι το να πρόκειται για πραγματική οδοιπορία, ήτοι περί ταξιδιού. Τούτου δεδομένου, θεωρεί άνευ σημασίας το ζήτημα τόσο του εάν η μετάβαση πραγματοποιείται σε τόπο της ίδιας φρουράς, όσο και του εάν αφορά κίνηση από σώμα σε σώμα ή από τμήμα σε έτερο τμήμα του ίδιου σώματος⁹. Σύμφωνα με τον Γιαννήρη στην έννοια του «σώματος» υπάγεται μόνο το ευρισκόμενο εκτός της αυτής έδρας, γεγονός που συνάδει με την απαίτηση του στρατιωτικού να οδοιπορήσει (ταξιδεύσει). Συνεπώς, κατ' αυτόν, εάν τα αφορώντα τη μετακίνηση σώματα ευρίσκονται αμφότερα στην ίδια έδρα, δεν τυγχάνει εφαρμογής η υπό κρίση διάταξη του άρθρου, αλλά εκείνη που αναφέρεται στην απουσία άνευ αδείας¹⁰.

Κατά τον προϊσχύσαντα Σ.Π.Κ., όπως έχει προαναφερθεί, η εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 44 περ. β' προϋπέθετε -στην πράξη- μετακίνηση, η οποία πραγματοποιείται σε εκτέλεση σχετικού φύλλου πορείας. Από της εφαρμογής όμως του ισχύοντος Σ.Π.Κ. διεμορφώθη η τάση να υπάγεται στη διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. β' οποιαδήποτε μεμονωμένη κίνηση. Προς την κατεύθυνση αυτή συνετέλεσαν αφενός το υπαριθμό 1144/1996 Βούλευμα του Δικαστικού Συμβουλίου του Στρατοδικείου Αθηνών¹¹ και αφετέρου το υπαριθμό 351/1995 Βούλευμα του Δικαστικού Συμβουλίου του Ναυτοδικείου Πειραιώς¹². Από το πρώτο των προεκτεθέντων Βουλευμάτων, στο οποίο σημείο διαφωνίας μεταξύ της εισαγγελικής προτάσεως και του Δικαστικού Συμβουλίου ήταν το θέμα του ομαδικού φύλλου πορείας, δύναται να συναχθεί πως εκ του γεγονότος ότι η διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. β' δεν αναφέρεται ρητώς στη χορήγηση φύλλου πορείας, δεν εμφανίζει ενδιαφέρον για την κατάφαση της αντικειμενικής υποστάσεως αυτής το εάν ο δράστης είναι όντως εφοδιασμένος με αυτό. Περαιτέρω, στο έτερο προαναφερθέν Βούλευμα, αν και είχε κινηθεί ποινική δίωξη σε οδοιπορούντα μεμονωμένως εντός της αυτής φρουράς για λιποταξία συνεπεία απουσίας άνευ αδείας, έγινε δεκτό ότι, κατ' εφαρμογή της προμνησθείσης διατάξεως του άρθρου 5 παρ. 1 περ. στ' του Σ.Π.Κ., κάθε λιποταξία η οποία τελείται κατόπιν μεμονωμένης μετακινήσεως από μία μονάδα σε άλλη, έστω και εντός της ίδιας φρουράς, υπάγεται στη β' περίπτωση της πρώτης παραγράφου του άρθρου 33.

⁹ Ε. Ανανιάδου, ό.π., σελ. 75.

¹⁰ Σ. Γιαννήρη, ό.π., σελ. 60, βλέπε σχετικά και Α. Παπαδαμάκη, ό.π., σελ. 148 επ.

¹¹ Ποινικά Χρονικά ΜΖ', σελ. 461 επ.

¹² Υπεράσπιση 1996, σελ. 873 επ.

Κατόπιν αυτών, παρατηρούμε ότι σύμφωνα με τη μία επί του προκειμένου θέση, η οποία εδράζεται στη γραμματική ερμηνεία της διατάξεως του υπό εξέταση άρθρου, η φράση «μετακινείται μεμονωμένα» αναφέρεται ανεξαιρέτως σε κάθε μετακίνηση. Κατά δε την έτερη άποψη, τίθεται ως κριτήριο εφαρμογής της διατάξεως η χορήγηση σχετικού φύλλου πορείας, γεγονός που έχει ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό από την υπαγωγή σε αυτήν τόσο των μετακινήσεων που πραγματοποιούνται εντός της ίδιας φρουράς και συνεπάγονται χορήγηση φύλλου μεταβάσεως, όσο και αυτών προς τα στρατιωτικά νοσοκομεία κατόπιν ιατρικού παραπεμπτικού σημειώματος.

6. Τελικές παρατηρήσεις

Το υπό εξέταση ζήτημα της υπαγωγής στη διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. β' του Σ.Π.Κ. όλων ανεξαιρέτως των μεμονωμένων μετακινήσεων των στρατιωτικών άπτεται αμέσως του χρόνου απουσίας (εξαήμερου ή δεκαπενθημέρου), ο οποίος αξιολογείται ως ποινικά αδιάφορος και, ταυτοχρόνως, οριοθετεί την έκταση της προσβολής του προστατευομένου εννόμου αγαθού της στρατιωτικής υποχρεώσεως. Αν και επί του προκειμένου έχουν κατά καιρούς βασίμως υποστηριχθεί οι δύο προαναφερθείσες θέσεις, πιστεύουμε πως ορθότερη είναι εκείνη της συναρτήσεως του χαρακτηρισμού μιας μετακινήσεως ως «μεμονωμένης» αποκλειστικώς από τη χορήγηση φύλλου πορείας. Η θέση αυτή οριοθετεί σαφώς το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως, δεδομένου ότι δεν εδράζεται αποκλειστικώς στη γραμματική ερμηνεία, βάσει της οποίας ενδέχεται να υπαχθούν στη διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. β' και μετακινήσεις -όπως η προεκτεθείσα προς νοσοκομείο- οι οποίες, αν και εντάσσονται στο πλαίσιο της υπηρεσίας, δεν δύνανται να περιληφθούν στον πυρήνα των καθεαυτών στρατιωτικών μετακινήσεων.

Προς επίρρωση του ισχυρισμού αυτού συνηγορεί η γενική διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 του Σ.Κ. 20-1, δεδομένης της ασάφειας της διατάξεως του άρθρου 5 παρ. 1 περ. στ' του Σ.Π.Κ., κατά την οποία «Μετακίνηση είναι η κίνηση στρατιωτικού για λόγους υπηρεσιακούς, έξω από την έδρα της Στρατιωτικής Αρχής στην οποία αυτός υπάγεται». Πέραν τούτου, η αντικατάσταση του προϊσχύσαντος άρθρου, όπου γινόταν λόγος για ημέρα «επιστροφής ή της εις τον προς ον όρον μεταβάσεως» από το ισχύον, που περιλαμβάνει «προσδιορισμένη ημέρα εμφάνισης

ή μετάθεσής στον προορισμό», τουλάχιστον μερικώς συνηγορεί υπέρ της υμετέρας απόψεως, καθόσον για πρώτη φορά αναφέρεται ρητώς μετακίνηση μεταθέσεως, η οποία προϋποθέτει τη χορήγηση φύλλου πορείας. Επίσης, αξίζει να τονισθεί ότι κατά τη θέση σε ισχύ του προϊσχύσαντος Σ.Π.Κ., λόγω του ότι οι μετακινήσεις ήταν χρονοβόρες, δικαιολογείτο σαφώς η χορήγηση αυξημένης μη αξιολογήσιμης ποινικώς προθεσμίας για την ολοκλήρωση της κινήσεως. Κάτι ανάλογο, όμως, το οποίο θα δικαιολογούσε την υπαγωγή των υπό εξέταση επιμέρους μετακινήσεων στη β' περίπτωση της πρώτης παραγράφου του άρθρου 33, ήτοι στην περιλαμβάνουσα δεκαπενθήμερη προθεσμία, δεν δύναται βασίμως να υποστηριχθεί τα τελευταία χρόνια, κατά τα οποία το σύνολο των μετακινήσεων είναι δυνατό να ολοκληρωθεί σε ελάχιστες ημέρες ή ακόμα και αυθημερόν. Με άλλα λόγια, υφίσταται λόγος αυξημένης παροχής προστασίας στον οδοιπορούντα μεμονωμένως εντός του ίδιου νομού, δεδομένου ότι η αυθαίρετη απουσία της περιπτώσεως α' περιλαμβάνει λιγότερες από τις μισές ημέρες ως προθεσμία μεταμελείας για επάνοδο στην υπηρεσία; Περαιτέρω, δεν αποτελεί άνιση μεταχείριση η προστασία του κατά κανόνα όχι σοβαρώς πάσχοντος μετακινουμένου στρατιωτικού προς το νοσοκομείο, ο οποίος απολαμβάνει της δεκαπενθήμερου προθεσμίας, σε σχέση με αυτήν του ήδη νοσούντος νοσηλευομένου, που επίσης υπάγεται στη διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. α', ήτοι στην εξαήμερη προθεσμία; Επ' αυτού, έχουμε την άποψη ότι η υιοθέτηση της μη προτεινόμενης θέσεως ισοδυναμεί με επιεικέστερη μεταχείριση μιας «προκλητικότερης» αξιόποινης συμπεριφοράς. Ενδεχόμενη δε επίκληση του ότι η ενταύθα υποστηριζόμενη θέση δεν είναι επιεικής για τον κατηγορούμενο, ελέγχεται βάσει των προεκτεθέντων αναφορικά με τον αυθαίρετως απουσιάζοντα του ίδιου άρθρου του Σ.Π.Κ., ο οποίος ευρίσκεται σαφώς σε δυσμενέστερη θέση, ως μη τυγχάνων της ευνοϊκότερης μεταχείρισεως της περιπτώσεως β' για τις μετακινήσεις εκείνες που δεν δικαιολογούν κατ' ελάχιστον διευρυμένο χρόνο προκειμένου να ολοκληρωθούν. Τέλος, η προτεινόμενη θέση της συναρτήσεως του χαρακτηρισμού μιας μετακινήσεως ως «μεμονωμένης», κατά την έννοια της περιπτώσεως β', αποκλειστικώς από τη χορήγηση φύλλου πορείας, αυτομάτως επιλύει με ενιαίο τρόπο τα ανωτέρω ανακύψαντα προβλήματα που αφορούν την προθεσμία επανόδου τόσο κατόπιν αυθαίρετης απουσίας ύστερα από χορήγηση φύλλου μεταβάσεως, όσο και ενόψει μετακινήσεως από και προς στρατιωτικό νοσοκομείο, ως υπαγόμενα στη διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 περ. α' του Σ.Π.Κ.

